

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษา และวิเคราะห์ถึงมาตรการทางกฎหมายที่ก่อให้เกิดปัญหาข้อจำกัด ด้านการคลังตาม พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.2540 พบประเด็นปัญหา ใน 3 ประการ ประการแรก ปัญหาความเป็นอิสระทางการคลัง กรณีองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีอำนาจในการออกข้อบัญญัติกำหนดรายการใช้จ่ายของตนเอง ประการที่สอง ปัญหามาตรการการสภาพบังคับทางภาษี กรณีองค์การบริหารส่วนจังหวัด ไม่มีอำนาจในการออกข้อบัญญัติเรียกเก็บเบี้ยปรับ และหรือ เงินเพิ่ม เพื่อเป็นบทลงโทษ แก่ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายจัดเก็บภาษีบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด และปัญหาประการที่สาม กรณีเจ้าพนักงานประเมินภาษี หรือค่าธรรมเนียม ตาม พ.ร.บ. องค์การบริหารส่วนจังหวัด ฯ ไม่มีอำนาจในการเรียกให้ผู้เสียภาษี หรือผู้เกี่ยวข้อง หรือพยานเข้ามาทำการไต่สวน ให้ถ้อยคำ และแสดงพยานหลักฐาน โดยประเด็นปัญหาในประการแรก ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ หลักความเป็นอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หลักความสามารถของท้องถิ่น ประกอบกับการศึกษากฎหมายในต่างประเทศ ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งประเทศฝรั่งเศส รัฐธรรมนูญแห่งประเทศญี่ปุ่น กฎหมายการกระจายอำนาจของประเทศฝรั่งเศส แนวคำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญฝรั่งเศส กฎหมายปกครองตนเองของท้องถิ่น ค.ศ.1947 ประเทศญี่ปุ่น สำหรับเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ปัญหาความเป็นอิสระทางการคลังขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ในส่วนปัญหาประเด็นที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการบังคับทางภาษี ผู้วิจัยได้ศึกษา ทฤษฎีลักษณะภาษีอากรที่ดี เปรียบเทียบ มาตรการบังคับทางภาษีในกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส ประเทศออสเตรเลีย และประเทศสหรัฐอเมริกา และปัญหาประการที่สาม ปัญหาที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีอำนาจในการเรียกผู้เสียภาษี หรือผู้เกี่ยวข้อง หรือพยาน มาทำการไต่สวน ให้ถ้อยคำ และแสดงพยานหลักฐาน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา เปรียบเทียบกับกฎหมายจัดเก็บภาษีในประเทศไทย ได้แก่ ประมวลรัษฎากร พ.ศ.2486 และพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 เพื่อเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ปัญหาข้อจำกัดด้านการคลัง ตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2542

5.1.1 ปัญหาประการแรก

ปัญหาความเป็นอิสระทางการคลัง กรณีองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีอำนาจในการออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในการกำหนดรายการใช้จ่ายของตนเอง หากจะกำหนดรายการใช้จ่ายใดต้องเป็นไปตามที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทยกำหนด หากพิจารณาปัญหาในประเด็นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ปัญหาเริ่มแรกเกิดจากการที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 250 วรรคห้า ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กล่าวถึงการรับรองความเป็นอิสระทางการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดให้การบริหารงานของท้องถิ่นเป็นไปโดยอิสระรวมถึงการบริหารด้านการเงินและการคลัง และให้การกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกระทำที่จำเป็น เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของท้องถิ่นหรือส่วนรวม...” เมื่อพิจารณาแล้วพบว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ไม่มีการรับรองอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการตราข้อบัญญัติท้องถิ่น เพื่อกำหนดรายการใช้จ่ายของตนเอง จึงทำให้ในกฎหมายที่เกี่ยวกับการกำหนดรายจ่ายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบทั่วไป คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่มีการบัญญัติให้อำนาจแก่สภาท้องถิ่นในส่วนนี้ไว้ และปัญหาที่สืบเนื่องมาจากการที่รัฐธรรมนูญไม่ได้รับรองอำนาจดังกล่าวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ ส่งผลให้กฎหมายที่เกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินขององค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งก็คือพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.2540 มาตรา 74 ที่กำหนดให้ องค์การบริหารส่วนจังหวัด อาจมีรายจ่ายดังต่อไปนี้ (9) รายจ่ายอื่นใดตามข้อผูกพันหรือตามที่มิกฎหมายหรือระเบียบกระทรวงมหาดไทยกำหนดไว้ จากบทบัญญัติดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่า การให้อำนาจกระทรวงมหาดไทยในการออกระเบียบกระทรวงมหาดไทย เพื่อกำหนดรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด นั้น เป็นการก้าวล่วงความเป็นอิสระทางการคลังขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และเป็นการใช้อำนาจในการกำกับดูแลที่เกินความจำเป็น ซึ่งตามรัฐธรรมนูญได้กำหนดว่าการกำกับดูแลต้องกระทำเพื่อคุ้มครองผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือส่วนรวม หรือเพื่อการป้องกันการทุจริต หรือเพื่อการใช้จ่ายเงินอย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้น ดังนั้น บทบัญญัติในมาตรา 74 (9) แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด ฯ จึงทำ้องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่สามารถพิจารณารายจ่ายตามโครงการ หรือรายจ่ายในการจัดทำบริการสาธารณะที่้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อประชาชนในจังหวัด และเหมาะสมกับบริบทของจังหวัดได้ ซึ่งเป็นการไม่สอดคล้องกับหลักความเป็นอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นอย่างยิ่ง

ปัญหาประการที่สอง ปัญหามาตรการบังคับทางภาษี กรณีองค์การบริหารส่วนจังหวัด ไม่มีอำนาจในการออกข้อบัญญัติเรียกเก็บเบี้ยปรับ และหรือ เงินเพิ่ม เพื่อเป็นบทลงโทษ แก่ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายจัดเก็บภาษีบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด ตามที่พระราชบัญญัติองค์การ

บริหารส่วนจังหวัด มาตรา 64 ได้ให้อำนาจองค์การบริหารส่วนจังหวัดออกข้อบัญญัติจัดเก็บภาษีบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้ค้าน้ำมัน และยาสูบ จากผู้ค้าในเขตจังหวัด แต่เมื่อพิจารณาถึงมาตรการบังคับทางภาษี หากผู้มีหน้าที่เสียภาษีไม่ยื่นแบบรายการชำระภาษีตามกำหนดเวลา หรือยื่นแบบตามระยะเวลาแต่ไม่ชำระภาษี หรือชำระภาษีไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยพบว่า ตามมาตรา 70 เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการยึด आयัตทรัพย์สิน และการขายทอดตลาดทรัพย์สิน ของผู้ฝ่าฝืนกฎหมาย ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้ค่าขาดประโยชน์ใด ๆ จากผู้เสียภาษี ทั้งนี้การกำหนดเบี้ยปรับ เป็นการกำหนดบทลงโทษทางแพ่งแก่ผู้ไม่เสียภาษี เช่น ไม่เสียภาษีไว้เลย หรือ เสียภาษีแต่เสียไม่ถูกต้องครบถ้วน และเงินเพิ่ม เทียบได้กับดอกเบี้ยที่ถูกหนี้ยี่ต้องชำระในระหว่างผิดนัด เมื่อผู้เสียภาษีไม่ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนด จึงต้องเสียดอกเบี้ยให้รัฐด้วย ฉะนั้น บทบัญญัติในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดจึงควรกำหนดอำนาจในส่วนนี้ไว้ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการลักษณะภาษีอากรที่ดี และหลักการตามที่ศาลฎีกาได้วางแนวทางไว้

ปัญหาประการที่สาม ปัญหาที่พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดฯ ไม่มีบทบัญญัติให้อำนาจ แก่เจ้าพนักงานประเมินภาษีในการเรียก ผู้เสียภาษี หรือผู้เกี่ยวข้อง หรือพยาน มาทำการได้สวน ให้ถ้อยคำ และแสดงพยานหลักฐาน ปัญหาในส่วนนี้เป็นปัญหาในกระบวนการบริหารทางภาษี ในส่วนการตรวจสอบความถูกต้องของภาษี หรือค่าธรรมเนียม ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี หรือค่าธรรมเนียม ซึ่งเป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ในกรณีที่เจ้าพนักงานประเมินภาษี หรือค่าธรรมเนียม เห็นว่า มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการยื่นรายการแสดงภาษี หรือค่าธรรมเนียม ไม่ถูกต้อง หรือในกรณีที่ผู้เสียภาษีไม่ยื่นแบบรายการแสดงภาษี เจ้าพนักงานประเมินควรมีอำนาจในการเรียกบุคคลผู้เสียภาษี หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือพยาน และหลักฐานมาตรวจสอบความถูกต้อง การที่พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดฯ ไม่ให้อำนาจดังกล่าวไว้ ส่งผลให้การที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดออกข้อบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการเรียกบุคคลและพยานหลักฐาน เป็นการออกข้อบัญญัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการออกกฎหมายที่มีผลเป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนจำต้องมีกฎหมายของฝ่ายนิติบัญญัติให้อำนาจไว้ตามที่ศาลปกครองสูงสุดได้วางหลักไว้ในคำวินิจฉัยในคดี เลขที่ อ.34/2549 ตามที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ นั่นเอง

เมื่อพิจารณาตามแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับหลักการจัดเก็บภาษี ซึ่งได้กล่าวไว้ว่าการจัดเก็บภาษีที่ดี ต้องสามารถอำนวยความสะดวกให้ผู้เสียภาษีได้เป็นกอบเป็นกำ ซึ่งจะทำได้หากการบริหารส่วนจังหวัดจัดเก็บรายได้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายที่ก่อให้เกิดปัญหาข้อจำกัดด้านการคลัง ตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.2540 ในประเด็นปัญหาความเป็นอิสระทางการคลังและข้อจำกัดในการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อนำมาบัญญัติกฎหมาย และแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย เกี่ยวกับความเป็นอิสระทางการคลัง และข้อจำกัดในการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้สอดคล้องกับหลักความเป็นอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หลักการกระจายอำนาจ หลักการเริ่มต้นที่ท้องถิ่น และหลักการเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีอากรที่ดีโดยผู้วิชัยได้นำหลักการ แนวทาง และวิธีการของ ประเทศฝรั่งเศส ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา และประเทศไทย ในส่วนที่มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายได้อย่างเหมาะสมแล้ว โดยจะนำมาใช้เป็นแนวทางในการนำเสนอให้มีการแก้ไข และบัญญัติเพิ่มเติมกฎหมาย ดังนี้

5.2.1 แก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 250 วรรคห้า และแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 74 (9) แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ประเด็นอำนาจในการออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อกำหนดรายการใช้จ่ายตามที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเห็นชอบ

เพื่อให้สอดคล้องกับทฤษฎีการกระจายอำนาจ หลักความเป็นอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หลักการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหลักความสามารถของท้องถิ่น เห็นควรแก้ไข

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

จากเดิม มาตรา 250 วรรคห้า “กฎหมายตามวรรคหนึ่งและกฎหมายที่เกี่ยวกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ต้องให้องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระในการบริหาร การจัดทำบริการ สาธารณะการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษา การเงินและการคลัง และการกำกับดูแล องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งต้องทำเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อการคุ้มครอง ประโยชน์ของประชาชน ในท้องถิ่นหรือประโยชน์ของประเทศเป็นส่วนรวม...”

แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 250 วรรคห้า “กฎหมายตามวรรคหนึ่งและกฎหมายที่เกี่ยวกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ต้องให้องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระในการบริหาร การจัดทำ บริการสาธารณะการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษา การเงินและการคลัง ในด้านการคลัง ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยสภาท้องถิ่นมีอำนาจในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในการ กำหนดรายการใช้จ่ายของตนเองและการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งต้องทำเพียง

เท่าที่จำเป็นเพื่อการคุ้มครอง ประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือประโยชน์ของประเทศเป็น ส่วนรวม...”

พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.2540

จากเดิม มาตรา 74 (9) “รายจ่ายอื่นใดตามที่มีข้อผูกพัน หรือตามที่มีกฎหมายหรือระเบียบ ของกระทรวงมหาดไทยกำหนดไว้”

แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 74 (9) “รายจ่ายอื่นใดตามข้อบัญญัติที่จำเป็นต้องจ่ายในการปฏิบัติ หน้าที่ หรือตามข้อผูกพัน หรือ รายจ่ายอื่นตามที่มีกฎหมายหรือระเบียบของกระทรวงมหาดไทย กำหนดไว้”

การแก้ไขบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ผู้วิจัยได้แนวคิดจาก รัฐธรรมนูญแห่งประเทศญี่ปุ่น และประเทศฝรั่งเศส ที่ได้มีการรับรองอำนาจขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น ในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อกำหนดรายค่าใช้จ่ายของตนได้ตามความเหมาะสม และตามความสามารถของท้องถิ่นโดยอิสระ ในส่วนการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติองค์การ บริหารส่วนจังหวัดผู้วิจัยได้แนวความคิดจาก กฎหมายปกครองตนเองของท้องถิ่น ค.ศ. 1947 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ.2542 และ พระราชบัญญัติระเบียบบริหาร ราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ซึ่งกฎหมายที่ได้กล่าวมานั้น มีความสอดคล้องกับหลักความ เป็นอิสระของท้องถิ่นและทฤษฎีการกระจายอำนาจ

5.2.2 ในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.2540 ไม่มีบทบัญญัติให้อำนาจ องค์กรบริหารส่วนจังหวัดในการเรียกเบี้ยปรับ เงินเพิ่ม แก่ผู้ไม่ชำระภาษี ตามมาตรา 64

กรณีผู้มีหน้าที่เสียภาษีไม่มาขึ้นแบบชำระภาษีตามกำหนดเวลา หรือยื่นแบบชำระภาษีไว้ แล้วแต่ไม่มาชำระภาษีตามกำหนดเวลา หรือยื่นแบบชำระภาษีไม่ถูกต้องครบถ้วน เห็นควรเพิ่ม บทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจในการกำหนด เบี้ยปรับ เงินเพิ่ม เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการจัดเก็บภาษี ที่ดี และเพื่อเป็นการให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับค่าเสียประโยชน์จากภาษีที่ได้รับชำระเป็น การล่าช้า

เพิ่มเติม มาตรา 70/1 เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีตาม มาตรา 64 ให้เจ้าพนักงานมี อำนาจในการกำหนดเบี้ยปรับ เงินเพิ่ม ในกรณีดังต่อไปนี้

“กรณีผู้มีหน้าที่เสียภาษีตาม ไม่ได้ยื่นแบบรายการภาษีพร้อมกับชำระภาษีใน กำหนดเวลา ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนสถานประกอบการหรือไม่ ให้เสียเบี้ยปรับอีก 2 เท่า ของเงินภาษี กรณีที่ได้ยื่นแบบรายการภาษีพร้อมกับชำระภาษีไว้ไม่ถูกต้อง หรือ มีข้อผิดพลาดทำให้จำนวนภาษีขาดไป ให้เสียเบี้ยปรับ 1 เท่า ของภาษีที่ขาดไปนั้น

กรณีและผู้เสียภาษีผู้ใดไม่ยื่นแบบรายการภาษีพร้อมกับชำระภาษีภายในกำหนดเวลา หรือชำระภาษีขาดไปจากจำนวนภาษีที่ต้องเสียให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละ 1.5 ต่อเดือน หรือเศษของเดือนของเงินภาษีที่ต้องชำระหรือของเงินภาษีที่ขาดไป โดยไม่รวมเบี้ยปรับ และการคำนวณเงินเพิ่มดังกล่าว มิให้คิดทบต้น เงินเพิ่มตามวรรคนี้มีให้เกินกว่าจำนวนภาษีที่ต้องชำระโดยไม่รวมเบี้ยปรับ เบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามมาตรานี้ให้ถือเป็นภาษี”

5.2.3 พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.2542 ไม่มีบทบัญญัติในเรื่องของอำนาจของเจ้าพนักงานประเมินในการเรียกผู้มีหน้าที่เสียภาษีหรือค่าธรรมเนียม หรือผู้เกี่ยวข้อง หรือพยาน มาไต่สวน ให้ถ้อยคำ และแสดงหลักฐาน

เพื่อให้การดำเนินการในการจัดเก็บภาษี หรือค่าธรรมเนียม ตามอำนาจขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นไปโดยสอดคล้องกับหลักการบริหารภาษีที่ดี และหลักการอำนวยรายได้ และเป็นไปตามเจตนารมณ์ของ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ที่ได้กำหนดให้ประชาชนมีหน้าที่ในการเสียภาษี และเพื่อเป็นประโยชน์ในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษี ค่าธรรมเนียม ซึ่งเป็นรายได้ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะต้องนำไปใช้จ่ายในการจัดทำบริการสาธารณะ และพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในจังหวัด ควรแก้ไขเพิ่มเติม

พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2542

จากเดิม มาตรา 70 ในการจัดเก็บภาษีอากรและค่าธรรมเนียมตามพระราชบัญญัตินี้ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและรองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจและหน้าที่ปฏิบัติการตามกฎหมายเว้นแต่กฎหมายว่าด้วยการนั้นจะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

ในการบังคับเรียกเก็บภาษีอากรค้างชำระให้ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือหัวหน้าส่วนราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจสั่งยึดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ต้องรับผิดชอบเสียภาษีอากรได้โดยไม่ต้องขอให้ศาลออกหมายยึดหรือมีคำสั่งทั้งนี้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว

วิธีการยึดและการขายทอดตลาดทรัพย์สินดังกล่าวในวรรคสองให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม

เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดเมื่อหักค่าทำเนียมและค่าใช้จ่ายในการยึดและขายทอดตลาดและเงินภาษีอากรค้างชำระแล้วถ้ามีเงินเหลือให้คืนแก่เจ้าของทรัพย์สิน

เพิ่มเติม วรรคห้า ในการประเมินภาษี หรือค่าธรรมเนียม ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เรียกผู้เสียภาษีหรือบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือส่งเอกสารหรือหลักฐานอื่นใดมาเพื่อ

ตรวจสอบภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยจะต้องมีหนังสือแจ้งให้บุคคลดังกล่าวทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน